

„Най-добрият човек, когото познавам“

Разказ

По своя житейски път, човек среща много и различни хора: едните са добри, а другите – не чак толкова, но всички те ни помагат да разберем живота по-добре и да формираме собствената си ценностна система. И като че ли лошите хора ни се изпречват на пътя тогава, когато сме изгубили пътя си и сме спрели да забелязваме доброто около нас, приемайки добрите хора за даденост.

Казвам се Ахра Хатиб и в този разказ заставам пред вас със собственото си име, тъй като това е моя лична житейска история, а човека за когото ще ви разкажа, и до ден днешен, считам за най-добрия човек, когото познавам и на който се стремя да подражавам често. Това е моята майка.

Сигурно ще си помислите, че това е поредната скучна история, но аз смятам, че такива истории си струва да се прочетат. Ето я и моята.

Когато бях малка, с мама всяка събота и неделя излизахме да се разхождаме в парка. Откъдето и да минехме всеки я поздравяваше, както и тя него. Мама винаги помагаше на тези, които се нуждаеха от помощ и се срещаше ежедневно с много хора, познаваше и техните неволи. Затова си беше спечелила уважението и доверието на много хора в града. Може би този факт се дължеше отчасти на професията ѝ – тя е социален работник – а може би на начина по който тя подхождаше към хората – с търпение и уважение, съпричастност към проблемите им.

Както вече споменах, през почивните дни често ходехме на разходка в парка. И тази събота не се отличаваше с нищо по особено от предходните. Беше слънчево и обещаващо пролетно време – идеално за разговори и игри с мама.

На път към вкъщи на една поляна, в близост до алеята, мама забеляза един кафяв портфейл. Когато тръгна към него, тя забеляза, че натам се е насочил един мъж. Първоначално тя спря и остави мъжа да се приближи и да вземе портмонето. Но след като мъжа го вдигна от земята и започна да се оглежда наоколо, тя му извика, че е нейно и поиска да ѝ го върне. Мъжът първоначално се стресна, но в крайна сметка ѝ го подаде. Тогава не разбирах нищо от случващото се, но по-късно осъзнах постъпката ѝ.

Когато мъжът си тръгна, мама ми обясни, че това е изгубен от някого портфейл, и че по начинът по който мъжът се е огледал ѝ е подсказал, че той не е мислел да потърси собственика му. Тя отвори портмонето и провери дали вътре има нещо, което да ѝ подсказже на кого е. Оказа се че вътре има дебитни карти, пари, личната карта, шофьорската книжка и международен паспорт на собственика. Документите не бяха на някого, когото мама познаваше. Сподели ми, че паспортът е на гражданин от Турция, вероятно дошъл тук за предстоящия голям религиозен празник и си е изгубил портфейла. Най-добре било да отидем в полицейския участък в града и да предадем намереното на органите на реда, които да открият собственика.

Когато пристигнахме в полицейския участък, мама обясни на един много мил и любезен полицай къде сме намерили портфейла и след като даде писмени показания, тя помоли да бъде държана в течение по случая и полицаят се съгласи.

Прибрахме се вкъщи, а на вечеря, по традиция, (която аз много харесвам) споделихме с останалите членове на семейството какво ни се е случило. Мама и татко на дълго и широко обясниха на мен и на брат ми защо е трябвало да върнем портмонето, а не да го задържим.

На следващата сутрин мама получи обаждане и ѝ казаха, че са открили собственика на портфейла. Веднага отидохме в участъка. Там ни казаха, че мъжът, на когото са вещите, не е от града и в момента пътува насам.

Казаха още, че първото нещо което е попитал е дали нещо липсва. Разбира се мама не беше взела нищо. Полицаят му казал, че всичко си е на мястото. Изчакахме около един час в участъка, докато мъжът дойде.

Когато му предадоха изгубеното, полицаят посочи към нас и му каза, че ние сме донесли портфейла в участъка. Мъжът се насочи към нас. Беше слаб, висок, с кафява коса. Изглеждаше най-много на 30 години. Благодарихме на мама и каза, че е много щастлив, че именно ние сме му е намерили портмонето, защото ако го беше намерил някой друг – най-вероятно нямаше да го върне. Разбрахме, че е бил в България по наследствени дела и че утре е трябвало да отпътува за Турция, където да посрещне празниците със семейството си. Оказа се, че той също има две малки деца, които го чакаха да се прибере.

На следващия ден, рано сутринта, преди да отпътува, този мъж отишъл в службата на мама, но тя отсъствала за кратко в този момент. Колежките ѝ му предложили да я изчака и го опитали защо търси служителката и дали те могат да му помогнат по някакъв начин. Той им разказал за случилото се и казал, че чака мама за да ѝ се отблагодари още веднъж. Колежките на мама му казали, че в този град те не познават по-честен и добронамерен човек от нея. Когато майка ми се върнала, той ѝ дал една кутия бонбони и ѝ благодарил сърдечно още веднъж. От него ден нататък, всяка година, на същия ден, в който му върнахме портфейла, той носи или изпраща на мама една кутия бонбони в знак на благодарност.

Мина време докато аз самата осъзная стойността на добрата постъпка на мама. Тя не просто постъпи правилно като върна изгубените вещи на този човек– тя помогна на един съпруг и баща да се прибере при семейството си и да сподели радостта и вълнението от празника с него.

Доброто е навсякъде около нас, добрият пример също, стига ние да сме готови да отворим очите и сърцата си за него и да го последваме. Аз намерих и следвам своя добър пример. А вие?